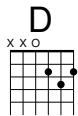

umělá píseň
Zlaté střevíčky

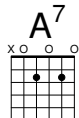
Americká lidová, slova Vilda Dubský

(Doprovod: 1, refrén 4)

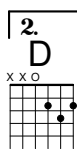
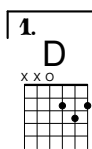
Volně

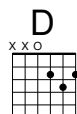
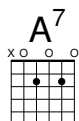
1. Moje střevíč-ky jsou jako ze zla-ta, když je mám, při - padám si hrozně
bí - lé ša - ty ce-lé z hedvá - bí ty na - ráz všechny li - di ko-lem

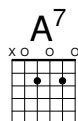
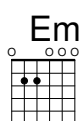
bo - ha - tá. Ty si vez - mu jen v onen slav - ný den, až si sednem do ko - čá - ru ty a
při - vá - bí. Budu v o - nen den zá - řit to - bě jen, až si sednem do ko - čá - ru ty a

já. Mo - je já. **R:** Ach, jsou sa - mé zla to, ach, ty sto - jí za to,

zla - té střevíč - ky na nohou, ty to - lik krásné jsou. Jak se pěk - ně třpytí,

jak se zlatem sví - tí, když ty střevíč - ky pěkně jdou tou zlatou u - ličkou.

2.

*Na své staré banjo nemám vůbec čas,
je to dávno, co ztratilo svůj zlatý hlas.
V onen slavný den bude nalezen,
až si sednem do kočáru ty a já.*

*Moje sestra Luce a mladší bratr Ben
budou krásní v těch černých šatech
v onen den. Ale nejvíce zlaté střevíce,
až si sednem do kočáru ty a já.*

R

3.

*Potom řeknu, sbohem, děti, musím jít,
odcházím tam, kde věčně září slunce svit.
Sen je vyplněn, přišel onen den,
kdy si sednem do kočáru ty a já.*

*Všichni lidé budou mi hned závidět
zlaté střevíčky i zlatých šestnáct let.
Budu bohatá, celá ze zlata,
až si sednem do kočáru ty a já.*

R